

GRATIS LÆSEPRØVE
FRA JENTAS

GARGOYLEN

STENDRAGEN

ANDREW DAVIDSON

OVERSÆTTELSE AF
ANNE METTE POULSEN

GRATIS LÆSEPRØVE

Andrew Davidson

Gargoilen - Stendragen

Original titel: The Gargoyle

© Andrew Davidson, 2008

© Jentas, 2009

Tryk: Vibenhush bogtryk

ISBN 978-87-7677-133-1

www.jentas.dk

I

Ulykker rammer, ofte voldsomt, dem, der mindst venter det, præcis ligesom kærligheden. Det var langfredag, og stjernerne var netop ved at fortone sig i morgengryet. Mens jeg kørte, lod jeg som vanligt hånden glide hen over arret på mit bryst. Mine øjenlåg var tunge og mit syn sløret, hvad der ikke var så overraskende i betragtning af, at jeg havde tilbragt natten bøjet ind over et spejl, med at indsnuse de striber af hvidt pulver, der holdt mit ansigt fanget i glasset. Jeg troede, jeg skærpede mine reflekser. Jeg tog fejl.

På den ene side af den bugtede vej var der et stejlt fald ned ad bjergskrånningen, og på den anden lå en mørk skov. Jeg forsøgte at holde blikket fæstnet på vejen forude, men jeg havde en overvældende følelse af, at noget bag træerne ventede på at kaste sig over mig, måske en

flok lejesoldater. Det var selvfølgelig et udslag af narkoparanoia. Mit hjerte hamrede, og jeg greb fastere om rattet, mens sveden samlede sig nederst på halsen.

Jeg havde kilet en flaske bourbon fast mellem mine ben og forsøgte at hive den op for at snuppe endnu en slurk, men den smuttede fra mig og væltede ned i mit skød, så indholdet røg ud over det hele, før flasken til sidst havnede i bunden af bilen. Jeg bøjede mig frem for at snuppe den, inden resten af sprutten løb ud, og da jeg kiggede op igen, blev jeg hilst af det syn, det latterlige syn, der satte det hele i gang. Jeg så en byge af brændende pile sværme ud af skoven med kurs direkte mod min bil. Instinktet tog over, og jeg flåede rattet væk fra den skov, hvor mine usynlige angribere stod. Det var imidlertid en dårlig idé, for min bil røg ind i det autoværn, der skilte mig fra skråningen. Metal hvinede mod metal, da døren i passagersiden skrabede mod de stramme kabler, efterfulgt af bump på bump, da jeg dundrede mod hegns-pælene af træ med stød som elektricitet gennem en defibrillator.

Jeg overkompenserede og snurrede ind i den modgående bane, hvor jeg med nød og næppe

undveg en pickup. Jeg rev for hårdt den modsatte vej i rattet og røg endnu engang ind i autoværnet. Kablerne sprang og fløj på én gang rundt i alle retninger som armene på en harpuneret blæksprutte. Et af dem slog forruden i stykker, og jeg kan huske, at jeg tænkte på, hvor glad jeg var over, at den ikke havde ramt mig, da bilen faldt ned gennem det i krampe spjættende bæsts arme.

Der var et kort øjeblik af vægtløshed – et balancepunkt mellem luft og jord, land og himmel. *Hvor sært, tænkte jeg, det føles nøjagtigt ligesom det sekund, inden man falder i søvn, hvor alt er vidunderligt surrealistisk, og kropsligheden er forsvundet. Som at svæve frem mod fuldendelsen.* Men som det så ofte sker i det nu, hvor man er til stede i verden, men på vej ind i drømmeland, endte også dette øjeblik ude over kanten med et ubarmhjertigt spjæt tilbage til virkeligheden.

En bilulykke forekommer at være en evighed, og der er altid et øjeblik, hvor man tror, man kan rette fejlen. Man tænker: *Godt nok tumler jeg ned ad en bjergside i en bil, der vejer omkring trethundrede kilo. Og godt nok er der tredive meter ned til bunden af kløften. Men hvis jeg nu bare drejer rattet hårdt til den ene side, så går det nok.*

Når man så har snurret rattet rundt og finder ud af, at det ikke gør nogen forskel, træder én tanke klart frem: *Pis!* I ét enestående øjeblik når man den tomme lykkefølelse, som østens filosoffer bruger hele deres liv på at jage. Men efter denne grænseoverskridende indsigt forvandles din hjerne til en supercomputer. Den er i stand til at beregne alle din bils snurreture, som den ganger med faldets hastighed over landingsvinklen, idet den tager Newtons love i betragtning, og på et splitsekund når den frem til den panikslagne konklusion, at *det her kommer til at gøre allerhelvedes ondt!*

Din bil tager fart, mens den bumper ned ad skråningen. Din hypotese viser sig hurtigt at være korrekt – det gør faktisk temmelig ondt. Din hjerne rubricerer de forskellige følelser. Der er kolbøtterne, den svimlende desorientering og bilens hvinen, mens den udøver denne uhellige yoga. Der er knust metal, der presser sig mod dine ribben. Der er lugten af djævlens ondsind, en høtyv i røven og svovl i munden. Jo, svinet findes skam, stol blot på det.

Jeg kan huske det varme sølvagtige glimt, da bilens bund skar alle tærne af min venstre fod. Jeg kan huske rattet, der sejlede hen over min

skulder. Jeg kan huske glasset, der syntes at eksplodere overalt omkring mig. Da bilen endelig stod stille, hang jeg i sikkerhedsselen med hovedet nedad. Jeg kunne høre diverse gasser sive ud af motoren med en hvæsen og hjulene, der stadig drejede rundt udenfor, oven over mig, og lyden af knirkende metal, der forsvandt, da bilen holdt op med at rokke og lagde sig til rette som en ynkelig skildpadde på ryggen.

Netop som jeg var ved at glide over i bevidstløshed, lød eksplosionen. Ikke som dem på film, men en lille, ægte eksplosion, som når blusset tændes i et utilfreds gaskomfur, der har et horn i siden på sin ejer. En gnistrende blå flamme gled hen over bilens tag, der skrånede under min dinglende krop. Ud ad min næse kravlede en dråbe blod, der forventningsfuldt dryppede ned i de glade små flammer, der sprang til live under mig. Jeg kunne mærke, at der gik ild i mit hår, og bagefter kunne jeg lugte det. Min hud begyndte at syde, som var jeg en kødluns, der lige var smidt på grillen, hvorefter jeg kunne høre min hud boble op, da den blev kysset af flammerne. Jeg kunne ikke nå mit hoved og slukke flammerne i mit hår. Mine arme adlød ikke mine ordrer.

Kære læser, jeg kan forestille mig, at du har en vis erfaring med varme. Måske har du hældt kogende vand ud af en kedel i en forkert vinkel, så dampen krøb op under dit ærme, eller du har i ungdommeligt vovemod holdt en tændstik mellem fingrene, så længe du kunne. Mon ikke alle, i hvert fald én gang, har fyldt badekarret med alt for varmt vand og glemte at stikke stortåen i inden hele foden? Hvis du har oplevet bare et af disse mindre uheld, så prøv at forestille dig noget nyt. Forestil dig, at du drejer på en af knapperne på dit komfur – lad os sige et elektrisk et med sorte spiralplader. Lad være med at sætte en gryde vand på pladen, for vandet optager blot varmen og kommer i kog. Måske stiger nogle bittesmå tråde af røg til vejrs fra noget, du tidligere har spildt på komfuret. Et lysviolet skær dukker op, indkapslet i de sorte ringe, hvorefter pladen antager en rødilla nuance som umodne solbær. Farven glider over i det orange og til sidst – til sidst! – en intens, glødende rød. Det er faktisk helt smukt, ikke sandt? Sænk derpå hovedet, indtil dine øjne er i niveau med toppen af komfuret, og du kan kigge ind gennem de flimrende, opstigende bølger. Tænk på de gamle film, hvor helten skuer ud

over ørkenen mod en uventet oase. Lad nu fingerspidserne på din venstre hånd glide let hen over højre håndflade – bemærk, hvordan huden registrerer selv den letteste berøring. Hvis det var en anden person end dig selv, der gjorde det, blev du måske endda opstemt. Smæk så denne følsomme, modtagelige hånd direkte ned på den glohede plade.

Og hold den der. Lad den blive liggende, mens pladen svider Dantes ni kredse ind i din håndflade, så du holder Helvede i din hånd til evig tid. Lad varmen æde sig ind i huden, musklerne, senerne, lad den gløde ind til benet. Vent, indtil varmen er trængt så dybt ind i dig, at du ikke aner, om du nogensinde kan slippe pladen ingen. Det varer ikke længe, før stanken af din egen brændte hud bølger op, river dig i næsen og nægter at slippe, og du kan lugte din egen krop brænde.

Hold hånden på pladen og tæl langsomt til tres. Nu ikke snyde. *En ele-fant, to ele-fant-er, tre ele-fant-er...* Når du når frem til *tres ele-fant-er* er din hånd smeltet, så den nu omgiver pladen, er blevet ét med den. Riv så dit kød fri.

Jeg har endnu en opgave til dig: Bøj dig ned, drej dit hoved til den ene side og bank kinden

ned på den samme plade. Du må selv vælge hvilken side af ansigtet. Tæl igen til tres elefanter, ikke noget med at snyde. Det smarte er, at dit øre ligger parat til at opsnappe de smældende, knitrende og boblende lyde fra dit kød.

Nu har du måske en idé om, hvordan det var for mig at sidde fastspændt i bilen ude af stand til at undslippe flammerne og ved tilstrækkelig bevidsthed til at kunne registrere oplevelsen, inden jeg gik i chok. Der var et par korte og barmhjertige øjeblikke, hvor jeg kunne høre og lugte og tænke, hvor jeg arkiverede alt uden at føle smerte. *Hvorfor gør det ikke ondt mere?* Jeg kan huske, at jeg lukkede øjnene og ønskede mig et smukt og fuldstændigt mørke. Jeg kan huske, at jeg tænkte, jeg burde have levet mit liv som vegetar.

Pludselig rokkede bilen på ny, og væltede ned i den bæk, på hvis bred den havde ligget og vip-pet. Som var skildpadden kommet på benene og hastet ned i det nærmeste vandløb.

Denne begivenhed – at bilen faldt ned i bækken – reddede mit liv ved at slukke flammerne og nedkøle mit nystegte kød.

* * *

III

ad mig begynde med en beskrivelse af hendes hår – faktisk vil det være umuligt at begynde med noget som helst andet. Hendes hår var ligesom vildvin, der vokser om natten, klatrer op fra et sted så mørkt, at solen blot er et rygte. Det bredte sig rivende i alle retninger, mørke kaskadeagtige krøller, der var så lokkende, at de så ud, som om de ville sluge din hånd, hvis du var heldig nok til at kunne lade dine fingre glide igennem dem. Hendes hår var så fantastisk, at jeg selv nu, flere år efter, er tvunget til at skabe disse latterlige metaforer, som jeg ved, jeg vil fortryde i morgen tidlig.

Også hendes øjne får mig til ufrivilligt at latterliggøre mig selv. De brændte som grønne hjerter hos jaloux elskere, der udfordrer hinanden ved midnatstide. Nej, jeg tager fejl, de var

ikke grønne, de var blå. Havets bølger brødes om hendes iriser som en uventet storm, der er rede til at stjæle en sømand fra hans viv. Nej, vent ... måske *var* hendes øjne grønne – stemningsøjne måske, som de der ringe med smykkesten, der angiveligt skifter farve efter bærerens sindsstemning.

Hun dukkede op på brandsårsafdelingen iført en lysegrøn hospitalskittel med sine gådefulde øjne og sit uregerlige, sammenfiltrede hår, og jeg ventede på det gisp, der uundgåeligt kom, når nogen så mig for første gang. Jeg ventede på, at hun skulle slå hånden for munden i chok og afsky. Men hun skuffede mig ved blot at smile.

”Du er blevet forbrændt. Igen.”

Jeg har gjort det til en regel ikke at reagere på fremmedes besynderlige bemærkninger, men i dette tilfælde skyldtes min tavshed ganske ærligt, at jeg ikke ønskede, hun skulle høre mit ødelagte toilet af en stemme. Min strube var ved at heles, men mit øre (det, der stadig fungerede) havde endnu ikke vænnet sig til dens brudte klang. Jeg ønskede, at hun kun skulle kende den stemme, jeg før havde haft, den, der kunne snakke en kvinde med i seng.

Stillet over for min tavshed talte hun igen.

”Det er tredje gang, du er blevet forbrændt.”

Jeg stålsatte mig og rettede hende. ”Første gang.”

Et udtryk af forvirring gled over hendes ansigt. ”Måske er du ikke dig.”

Hun gik hen imod min seng uden at slippe øjenkontakten og trak de tunge plastikforhæng til omkring os, så vi kunne være i fred. Hun bøjede sig ned, så hun var blot få centimeter fra mit ansigt, og studerede mig. Ingen havde nogensinde før kigget sådan på mig, ikke før forbrændingen og da slet ikke siden. Der var store poser under hendes øjne, der dansede mellem det blå og det grønne, som havde hun ikke sovet i flere uger. Da hendes læber næsten berørte mine, hviskede hun et ord. ”Engelthal.”

Utvivlsomt har du, min læser, på et tidspunkt i dit liv stået over for en sindssyg person. Du kan straks fornemme galskaben, sædvanligvis endnu inden personen har ytret et eneste ord, men dette meningsløse ord afgjorde sagen for mig. Egentlig er det ikke så usædvanligt at støde på en sindssyg person, eftersom verden vrimler med dem; det, der interesserede mig, var snarere min egen reaktion. Ved et sådant møde plejer man at ville stikke af. Er man på gaden, kigger

man bort og går raskere til, men på brandsårsafdelingen havde jeg ikke andre udveje end at ringe efter sygeplejersken. Men jeg gjorde det ikke. Min eneste reaktion på denne muligvis farlige situation var ikke at reagere. Så hvem var den mest rationelle her, kvinden med det vilde hår eller mig?

Hun trådte et skridt tilbage. ”Du husker det ikke.”

”Nej.” Tydeligvis huskede jeg ikke det, hun syntes, jeg burde huske.

”Det gør det bare mere spændende,” sagde hun. ”Vidste du, at de forsøger at forgifte mine hjerter?”

”Nej,” svarede jeg igen, men var interesseret i, hvor en sådan bemærkning kunne føre hen. ”Gør de det?”

”Ja. Men jeg kan ikke lade dem gøre det, for jeg har endnu ikke færdigsonet min brøde.” Hun kiggede sig omkring, som var hun bange for, at nogen lyttede. ”Hvordan blev du forbrændt denne gang?”

Jeg kunne sige en række korte sætninger i træk, når bare jeg huskede at holde pauser og trække vejret, så jeg fortalte hende et par hurtige detaljer om ulykken – hvornår, hvor, hvor længe

siden. Så spurgte jeg, hvad hun hed.

”Du ved godt, hvad jeg hedder.” Hun blev ved med at tage sig til brystet, som forventede hun at finde noget der, der tydeligvis manglede. Hendes bevægelser mindede mig om den måde, hvorpå jeg altid havde kærtegnet mit fødselsår.

”Hvorfor gør du det der?” spurgte jeg.

”De tog min halskæde. De sagde, jeg kunne forvolde skade på nogen med den,” svarede hun. ”En lille pige døde her for nylig.”

Jeg tænkte på Thérèse. ”Hvordan kunne du vide det?”

”Åh, jeg ved visse ting om de døde,” lo hun. ”Men vi er nok heldige.”

”Hvordan det?”

”Vi har levet længere end en syvårig. Vi har levet mere end hundrede gange længere.”

”Hvad taler du om.”

”Jeg har en hund, der hedder Bougatsa.” Hendes fingre, der nu hang ned langs hendes sider, snoede sig. ”Han vil kunne lide dig.”

”Jeg kan ikke lide hunde.”

”Det kommer du til.”

”De kan ikke lide mig.”

”Jaså. Fordi du er så hård og sej, ikke?”

Gjorde hun virkelig nar ad et brandoffer?

”Hvad betyder navnet?” spurgte jeg. ”Bougatsa.”

”Det er fyldt i græsk bagværk, og min hund har præcis den samme farve. Måske kunne jeg tage ham med på besøg.”

”Hunde er ikke tilladt her.” Vejrtrækning. ”Selv blomster kan slå mig ihjel.”

”Ha! Jeg er ikke dum. Du ved jo godt, at du har værre ting at frygte end en hund.” Hun lagde sin hånd let på mit bryst, blidt. Jeg gøs, ikke blot over berøringen, men også over glimtet i hendes øjne. ”Du har en frygtelig lyst til at slå dig selv ihjel, og jeg kan ikke sige, at jeg bebrejder dig det. Men der findes en tid og et sted til sådanne ting, og det er ikke her.”

Hvorfor skulle hun sige sådan noget? Jeg måtte skifte emne. ”Du ser godt ud af en syvhundrede-årig at være.”

”Det gør du ikke,” sagde hun og tog et overblik over hele min krop. Det var første gang, at nogen havde spøgt med mine forbrændinger. ”Nå, hvad synes du så, jeg skal gøre med mine hjerter?”

”Jeg synes ...” Jeg holdt en lille pause for at lade hende tro, at jeg omhyggeligt overvejede emnet, mens jeg i virkeligheden beredte mig på den næste lange sætning. ”Jeg synes, du skal give dem tilbage

til deres retmæssige ejere.”

Hun spilede øjnene op, som havde jeg stukket en nøgle ind i en hemmelig lås, og det fik mig til at spekulere på, om jeg havde trykket på den forkerte knap på vanvidspanelet. Men lige så hurtigt blev hendes opløftede ansigtsudtryk afløst af mistro. Hun gik hen til et af sengehjørnerne, hvor hun messede noget på et andet sprog. ”*Jube, Domine benedicere.*” Latin? Derefter fulgte en kort samtale, hvor hun talte ud i den blå luft på et sprog, jeg ikke kunne forstå, og ventede på svar, jeg ikke kunne høre. Da denne første imaginære samtale var forbi, bukkede hun dybt, gik hen til et nyt sengehjørne og gentog forestillingen. Derpå et tredje hjørne. Hun afsluttede hver samtale på samme måde, som hun havde startet den – ”*Jube, Domine benedicere*” – hvorpå hun vendte tilbage til sit udgangspunkt. Udtrykket af mistro var væk.

”Mine Tre Mestre har bekræftet, at det virkelig er dig. Det er til dig, at jeg forfiner mit sidste hjerte.”

Blot det at sige dette fik tydeligvis følelserne til at vælde op i hende. Hun så ud til at være på grådens rand, da hun sagde: ”Jeg har ventet så længe.”

I samme sekund trak Beth forhænget fra. Hun virkede chokeret over at se, at jeg havde en gæst efter så mange uger uden, men hendes over-

raskelse forvandlede hurtigt til bekymring, da hun bemærkede skæret af vanvittig lykke i kvindens øjne. Derpå registrerede Beth, at godt nok var min gæst klædt i en kittel, men den havde ikke besøgsittelens grønne nuance, men derimod den lysere patientnuance, og at hun bar det armbånd med farvekode, der viste, at hun var psykiatrisk patient. Beth, professionel som altid, forsøgte ikke selv at tumle min gæst, men nægtede at efterlade mig alene med hende. Hun ringede straks efter en portør, der skulle 'eskortere' kvinden tilbage til den psykiatriske afdeling.

Jeg følte, at jeg intet havde at frygte, og rent faktisk var det rart at få et skud vildskab sprøjtet ind i denne så trykkende sterile atmosfære. I løbet af de få minutter der gik, inden portøren kom, fortsatte jeg og kvinden roligt vores snak, mens Beth iagttog os med et vagtsomt blik fra det fjerneste hjørne. Min gæst hviskede, så hun ikke kunne høres.

"Vi har en fælles bekendt."

"Det tvivler jeg på."

"Du har kun set hende én gang, i en stor forsamling. Hun kan ikke tale," sagde hun og lænede sig lidt længere frem, "men hun gav dig en ledetråd."

"En ledetråd?"

"Har du nogensinde tænkt på, hvor dit ar i vir-

keligheden stammer fra?” Min gæst førte hånden op til sit bryst, og jeg troede, hun ville pege på det sted, hvor arret var på min krop, men hun ledte bare forgæves efter sin fraværende halskæde.

Hvordan kunne denne kvinde gætte de nøjagtige ord på den seddel, jeg havde fået overrakt under flyveopvisningen? Men jeg er jo en rationel mand – dette var blot et underligt sammentræf, intet mere. For at bevise det forsøgte jeg mig med en lille vildledning: ”Hele min krop er et ar.”

”Ikke dine forbrændinger. Det ar, du blev født med, det over dit hjerte.”

I samme øjeblik ankom portøren og påbegyndte processen med at lokke kvinden til at gå. Beth hjalp til og brugte sin krop til at genne min gæst hen mod døren.

Min stemme var endnu ikke stærk, men jeg hævdede den så meget, jeg nu kunne. ”Hvor vidste du det fra?”

Kvinden vendte sig om imod mig og ignorerede de arme, der trak hende i albuerne. ”Problemet med mennesker som os er, at vi ikke dør ordentligt.

Hvorpå portøren førte hende ud af stuen.

* * *

Der er en logisk forklaring på alt, og derfor var der en logisk forklaring på kvindens viden om mit ar.

Første forklaring: Et heldigt gæt.

Anden forklaring: En ven spøjte med mig, en, der syntes, det kunne være sjovt at pudse en skuespillerinde på mig, der foregav at være en psykotisk kvinde med indgående viden om mit liv. Problemerne med denne hypotese var, at jeg aldrig havde fortalt nogen af mine venner om den asiatiske kvinde på flyvepladsen, og at jeg ikke længere havde nogen venner tilbage til at lave numre med mig.

Tredje forklaring: Kvinden kunne lide mine pornografiske film og kendte til arret på mit bryst. Det var et veldokumenteret celluloidt faktum, eftersom jeg aldrig havde gidet dække det med makeup (man sveder for meget inden for min branche). Men jeg var indskrevet på hospitalet under mit eget navn og ikke mit porno-navn, og mit udseende taget i betragtning ville det have været umuligt at genkende mig som den mand, jeg engang havde været.

Sidste forklaring: Denne kvinde elskede mine pornofilm, var besat af mig og havde opsuset adressen på mit nu nedlagte produktionsselskab. En eller anden, sikkert min skide sagfører, havde fortalt hende om ulykken og henvist hende til brandsårsafdelingen.

Men hvis hun var en besat fan, hvorfor omtalte hun så ikke min tidligere karriere? Og hvis hun var kommet for at lede efter den skuespiller, hun havde set, hvordan kunne hun så virke så glad over at møde mit nye jeg?

Og, til sidst, selv om meget ved kvindens opførsel var underligt, var der bestemt intet, der tydede på, at hun var tilhænger af hård porno. Stol på mig, jeg har set tilstrækkeligt med perverse personer i mit liv til at kunne udpege dem i en hvilken som helst forsamling.

Jeg blev vel simpelthen nødt til at spørge hende, når hun kom igen, for jeg vidste bare, at hun ville komme. Da jeg sagde til mine sygeplejersker, at jeg ville hilse fremtidige besøg fra kvinden på den psykiatriske afdeling velkommen, smilede de alle sammen underligt til mig. Hvor trist, tænkte de sikkert, at jeg så frem til at få besøg af en gal kvinde. Men det skræmte mig nu ikke, og jeg bad endda Beth om at finde

ud af kvindens navn. Det nægtede hun pure, så jeg spurgte Connie. Også hun sagde, at det var imod hospitalets regler at videregive oplysninger om andre patienter. Dertil sagde jeg, at det ville være 'meget, meget tarveligt' af Connie ikke at hjælpe mig med at finde navnet på den eneste person, der havde besøgt mig i så lang tid. Og eftersom Connie bestræbte sig inderligt på at være sød, kom hun snart tilbage med de oplysninger, jeg bad om.

Kvindens navn var Marianne Engel.

* * *

”Må jeg indtil videre fortælle dig en historie om en drage?”

Engang levede der i Frankrig, tæt ved Seinen, en drage ved navn La Gargouille. La Gargouille var en helt almindelig drage med grønne skæl, en lang hals, skarpe kløer og små vinger, med hvilke den umuligt kunne flyve, men det gjorde den nu alligevel. Som de fleste drager kunne den spy ild, sprøjte med litervis af vand og rive store træer op med kløerne.

Beboerne i den nærliggende by, Rouen, ha-

dede dragen og levede i frygt. Men hvad kunne de gøre? Den var jo langt stærkere end dem, så hvert år gav de et offer i håb om, at den ville forholde sig i ro. Som drager har det for vane, foretrak La Gargouille unge jomfruer, men landsbyboerne ofrede som oftest forbrydere. I hvert fald blev der spist mennesker, så situationen var ganske forfærdende.

Sådan fortsatte det gennem mange årtier, men til sidst, omkring år 600, kom en præst ved navn Romanus til byen. Han havde hørt om La Gargouille og ønskede at gøre et forsøg på at undertvinge bæstet. Romanus tilbød at ordne dragen, hvis folk ville bygge en kirke og alle landsbyboerne ville indvillige i at lade sig døbe. Landsbyboerne var jo ikke dumme og syntes, at det lød som en god aftale. Hvad havde de at miste andet end dragen?

* * *

Pressen har skrevet:

Man kan bare blive ved og ved med at læse og man bliver fuldstændig draget ind i hovedpersonens verden - SÅ godt skrevet.

Bogen er fantastisk, spændende og fascinerende....

Sanne Orlien, Egmont Magasiner

Dette er i sandhed en fremragende debutroman. En roman, der både får dig til at tænke og samtidig udgør en eksotisk eventyrrejse. Frem for alt er det et værk begået af en talentfuld og kreativ ny forfatter.

Daily Telegraph

Davidsons Gargoilen er en sjælden juvel – fuldstændig opslugende, fuldkommen uforglemmelig og aldeles enestående.

Booklist

Når man først har kastet sig ud i denne intense, ukonventionelle kærlighedshistorie, har man som læser svært ved at lægge den fra sig igen.

Publishers Weekly

Ikke til at lægge fra sig ... siderne vender næsten sig selv.

Metro